

**FOGADNI
MEREK
RÁD**

LYNN PAINTER

FOGADNI MEREK RÁD

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Lynn Painter: *Betting On You*
First published in 2023 by Simon & Schuster BFYR,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas, New York,
New York 10020

FORDÍTOTTA
Nimila Ágnes

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

ISBN 978-963-636-356-7

Minden jog fenntartva

Text © Lynn Painter 2023
Cover illustration © Liz Casal 2023
Cover design by Sarah Creech © Simon & Schuster, Inc. 2023
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Nimila Ágnes 2024

Ezt a könyvet a néhai Nora Ephronnak,
minden idők legnagyobb romkomírójának,
az őszi összebújós filmek koronázatlan
királynőjének ajánlom.

Valamint a lejátsszói listákat készítő olvasóknak
és a rajongóknak, akik aláhúzzák
a kedvenc soraikat, post-ittel jelölik be
a legjobb jeleneteket, és hangulattáblákat
készítenek a regény alapján.

Bárcsak mindenki ilyen
lelkesedéssel merülne el egy-egy történetben!

ELSŐ FEJEZET

HÁROM ÉVVEL KORÁBBAN

BAILEY

Charlie-val a fairbanksi repülőtéren találkoztam először. Akkor köszöntünk el egymástól apámmal, úgyhogy a könynyeimmel küszködtem, hiszen épp magam mögött hagytam az addig ismert életemet, és Nebraskába készültem, hogy onnantól kezdve – a szüleim hivatalos válása után – ott lakjak anyámmal. Felszegtem az állam, és megpróbáltam *érettnek* tűnni, ahogy a rózsaszín gurulós kézipoggyászzal végigmentem a reptéren, de minden pillanatban rám nehezedett a honvágy és minden olyan, e helyhez kapcsolódó emlék súlya, amit épp hátrahagytam.

Akkor szóltunk egymáshoz először, amikor a hosszú sorban álltam a biztonsági ellenőrzésre várva, körülöttem csupa idegen, és azon stresszeltem, hogy a fogszabályzóm miatt vajon bejelez-e a fémdetektor, vagy sem.

A sor megindult, de egy lépést sem tudtam tenni, mert az előttem álló párocska csókolózott. Szenvedélyesen. Mintha

összeragadt volna a szájuk, és a fejük ide-oda forgatásával próbálták volna széthúzni.

Szinte felfalták egymás arcát. Megköszörültem a torkomat.
Semmi.

Megint megköszörültem a torkomat.

A srác erre kinyitotta a szemét – csak az egyik szemét láttam –, és egyenesen rám nézett. *De közben még mindig a lányt csókolgatta!* Mintha ez nem lett volna elég furcsa, *hozzám* beszélt, de az ajkát még mindig a lány ajkához tapasztva:

– *Jaj, istenem, mi az?*

Ami a szájából így hangzott: *jhjstönmmuof.*

Aztán behunyta a szemét, és újra teljes erőbedobással csókolózni kezdtek.

– Elnézést – sziszegtem összeszorított fogakkal. Az érzelmi szorongásomat ingerültség váltotta fel. – De a sor... Halad a sor.

A Szem újra kinyílt, és a csávó rám meredt. Elhúzta a száját, és mondott valamit a barátnőjének, mire végre előrébb álltak. *Végre.* Hallottam, ahogy a csaj arról csiripel, mennyire fog hiányozni neki, és a profiljából láttam, ahogy a srác megereszt egy félmosolyt, de nem mond semmit, csak kéz a kézben lépkednek előre.

De nem tudtam nem észrevenni, hogy nagyjából velem egyidősek lehetnek.

Hogy mi van?

Elsős gimnazista voltam. A korombeliek nem smárolnak nyilvánosan, sőt még vezetni sem tudnak. Az én korombelieknek nincs bátorságuk a reptéri biztonsági ellenőrzésen *ilyen kihívóan* viselkedni, ahol akár bajba is kerülhetnek emiatt.

Szóval, kik ezek az ellenszenves, közszemérem sértő lázadók?

A lány kilépett a sorból, és intett a srácnak, valószínűleg megkönnyebbülten, hogy végre oxigénhez jut. Miután átjutottam a biztonsági ellenőrzésen, és elrendeztem a holmit, rápillantottam a telefonom kijelzőjén az órára. Ott akartam lenni az ajtó mellett, amikor megnyitják a kaput, szerettem volna mielőbb odaérni. Megkerültem az arcfaló idiótát, aki a telefonját nyomkodta éppen, és olyan gyorsan szedtem a lábam a kapu irányába, amilyen gyorsan csak tudtam.

Csak akkor nyugodtam meg végre, amikor *közvetlenül* a check-in pult mellett foglaltam helyet, ahol nem maradhatok le semmilyen fontos bejelentésről, és ahol garantáltan a sor legelején kapok majd helyet.

Átlapoztam a telefonomat, megnéztem a légitársaság applikációján a frissítéseket, aztán feltettem a fejhallgatómat, és elindítottam a frissen összeállított *Bailey Reptéri Lejátszási Listáját*. De ahogy hátradőltem, és figyeltem a terminálon tébláboló többi utast, nem tudtam nem azon töprengeni: vajon hányan kényszerülnek olyan helyre utazni, ahová nem szeretnének, hogy olyan új életet kezdjenek, amihez semmi, de semmi kedvük.

Ha fogadni kellene, azt mondanám: nulla.

Szerintem az egész repülőtéren én voltam az egyetlen ember, aki nem lelkesedett ezért az utazásért. Jegyem volt a saját kitelepítésemre, ami nettó szívás. Az egyórás várakozási idő alatt végig ezen rágódtam, főleg akkor, amikor az Imádnivaló Négytagú Család leült velem szemben, és úgy néztek ki,

mint a Disney Resort plakátgyerekei, akik szemmel láthatóan lelkesedtek az utazásért.

A családi boldogságuk látványa miatt elővettem az aprócska alvótakarómat, amit még mindig használtam (persze senki nem tudott róla), és sírdogáltam egy kicsit.

Ha azt mondom, szorongtam, mire érkezett a kapunyitás ideje, az enyhe kifejezés lenne. Én álltam legelől a sorban – *még szép, a fenébe is!* –, de feszült voltam a saját rosszkedventől. Alapból nyomott hangulatomra még rátett egy lapáttal az Imádnivaló Négytagú Család.

– Hé, te! – Balra néztem. Az arcfaló idióta állt mellettem, akit a biztonsági ellenőrzésen láttam. Úgy mosolygott rám, mintha barátok lennénk. – Mindenhol kerestelek, bébi.

Hátrapillantottam a sorban álló emberekre, mert nem tudtam elképzelni, hogy hozzám beszél. Amikor visszafordultam, ő már egyértelműen közelebb lépett hozzám, arra kényszerítve, hogy tegyek előrébb egy lépést, és beállhasson mellém. A vállával meglökte a vállamat, és rám kacsintott.

Mi a fene folyik itt? *Be van tépve?*

– Mit művelsz? – suttogtam, és a kézipoggyászom pántját szorongatva próbáltam eltávolodni tőle, miközben továbbra is tartottam az első helyemet a sorban. Kapucnis pulóvert viselt „Mr. Semmi” felirattal, bő nadrággal. Semmi nem volt a kezében. Se kézipoggyász, se könyv, se kabát. Miféle ember utazik így?

Még közelebb lépett, így az arca körülbelül egy centire került az enyémtől.

– Nyugi, Szemüveg – dűnyögte az orra alatt. – Csak nem akarok a sorban várakozni, úgyhogy úgy teszek, mintha együtt lennék.

– De. – Ránéztem, és azon tűnődtem, ki lehet valójában ez a Mr. Semmi. Egyértelműen annyinak nézett ki, mint én, és alapvetően vonzó srác. Sűrű, sötét, keszekusza haja és szép szája volt, de túl pofátlan egy átlagos fiúhoz képest. – Ez nem igazságos.

Felvonta az egyik szemöldökét.

– Mindenkinek sorba kell állnia – folytattam, közben próbáltam nem úgy beszélni, mint egy gyerek, amikor azt kiabálja, hogy „csalás!”, pedig legszívesebben lekevertem volna neki egy pofont. – Ha nem akarsz várni, gyere ide korábban.

– Ahogy te? – kérdezte, gúnytól sötét hangon.

Felemeltem a szemüvegemet.

– Igen, ahogy én.

Miért szórakozik velem ez a vadidegen? Ez a büntetés azért, mert arról ábrándoztam, hogy az Imádnivaló Négytagú Család itt ragadjon a reptéren? Nem úgy volt, hogy a karma macska képében találja meg az embert? Nem pedig egy ilyen *izé* formájában.

Oldalra billentette a fejét, és rám nézett.

– Fogadok, hogy régebben folyosófelügyelő voltál a suliban.

– *Tessék?*

Ezt egyértelműen sértésnek szánta, én pedig tépelődtem, hogy megússem, vagy zokogva könyörögjek neki, hogy hagyjon békén. Még egyszer hátrapillantottam: a mögöttem

álló pasas a drótkeretes szemüvege mögött vigyorgott, egyértelműen hallgatózott. Visszafordultam Mr. Semmihez.

– Nem mintha bármi közöd lenne hozzá – súgtam neki –, de az én iskolámban előbb-utóbb mindenkinek jutott folyósófelügyelői feladat.

– Hát persze.

Hát persze? Morgással kevert hörgésszerű hangot adtam ki, aztán átvillant az agyamon, vajon szövetségi bűncselekménynek minősül-e, ha megütöm az egyik utastársamat.

– Te... Te nem hiszel nekem? – sziszegtem összeszorított fogakkal. – A *folyósófelügyelőséggel* kapcsolatban?

Elvigyorodott.

– Nem arról van szó, hogy nem hiszek neked, hanem arról, hogy mindketten tudjuk, hogy akár kellett volna, akár nem, te akkor is jelentkeztél volna.

Szent szar. Honnan tudja? Nem tévedett, de bosszantott, hogy úgy viselkedik, mintha ismerne, amikor a kapcsolatunk mindössze öt borzalmas perce tartott. Hunyorogtam, és úgy ráncoltam az orromat, mintha valami büzlene, de aztán csak nagy nehezen tudtam visszarendezni az arcizmait.

– Mindegy – vetettem oda végül.

Elhallgatott, de nem mozdult; lecövekelt. Álltunk egymás mellett, és némán bámultunk magunk elé. *Miért nem mozdul? Ugye nem fog itt maradni?* Újabb hosszú percnyi hallgatás után nem bírtam tovább, és szinte rákiabáltam:

– Miért vagy még mindig itt?!

Úgy tűnt, megzavarta a kérdésem.

– Parancsolsz? – A vállam fölé mutattam a hüvelykujjammal, mire ő: – Ó, Jézusom, ezt komolyan gondolod? Arra kényszerítesz, hogy hátramenjek?

Nagy levegőt vettem az orromon keresztül.

– Nem kényszerítelek. Ez a dolgok rendje.

– Ó, hát, ha ez a dolgok rendje... – Úgy nézett rám, mintha egy barom lennék.

A légítársaság alkalmazottja, aki az ajtó mellett állt, megragadta a mikrofont, és bemondta a járatunkat. Újabb szűrős pillantást vettem Mr. Semmire, a szabadalmaztatott „te meg mi a fenét csinálsz?” pillantást, amit kidüllesztett szemmel nyomatékosítottam, mire megrázta a fejét, és kilépett a sorból.

A mögöttem álló fickóra nézett.

– Ez a dolgok rendje, jobb, ha tőlem tudod.

És bár nem vettem a fáradságot, hogy megforduljak, és megnézzem, mit csinál, hallottam, hogy legalább ötször mormogja maga elé, hogy „ez a dolgok rendje”, amíg a sor végére ért.

Miért? Miért kellett egyáltalán beleszaladnom egy ilyen önelégült, cinikus hülyébe? Elrontja a repülőutamat, gondoltam, miközben beolvastam a szállókártyámat, és elindultam lefelé a folyosón. Ironikusan ez volt az egyetlen dolog, amit nem utáltam a mai napban.

Most repültem először egyedül, és ez volt az egyetlen icipici dolog, ami miatt vártam ezt az egészet, de úgy tűnt, Seggarc Zéró eltökélte, hogy tönkreteszi.

Csak akkor nyugodtam meg, amikor beszálltunk, a poggyászatot feltettem a fejünk feletti tárolóba, írtam gyorsan a szüleimnek, és leültem az ablak melletti helyemre. A többi

utas még pakolt, de én már rendben voltam. Az egész napos stressz után – *ahhh, végre!* Lehunytam a szemem, és úgy éreztem, végre fellelegezhetek.

Aztán...

– Mennyi volt az esélye, hogy egymás mellé kerülünk?

Kinyitottam a szemem, és Mr. Semmi állt a szűk közlekedőfolyosón. Pengeszáját elnézve legalább olyan boldog volt a látványomtól, mint én az övétől.

MÁSODIK FEJEZET

CHARLIE

Mintha nem lett volna elég szar a napom, pont Miss Halad-A-Sor mellé szólt a jegyem.

Csodálatos.

Nagy szemmel nézett rám, és sűrűn pislogott, mintha megdöbbsen volna a látványomtól. De valójában úgy nézett ki, mint aki *mindenen* befeszül, ami nem tökéletesen sikerül az életben.

Keresztbe fonta a karját a mellkasán.

– Egy a 175-höz, azt hiszem – felelte.

Úgy éreztem, muszáj gúnyosan, fennhangon megismétel-nem a szavait. *Egy a 175-höz, azt hiszem.* Vágyakozva néztem a mögöttünk lévő sorokat a gép hátsó részében, és azon tű-nődtem, vajon találok-e embert, aki kész lenne helyet cserél-ni velem.

Ja, és – *naná, hogy* tudja, hány ülőhely van a gépen.

Abban a pillanatban, hogy leültem, megszólalt a kapucnis pulcsimban a telefonom. Tudtam, hogy az anyám az, és azt is, hogy ha nem reagálok, további üzenetekkel fog traktálni.

Elővettem, és a kijelzőre pillantottam.

Anya: IDŐBEN ODAÉRTÉL?

Kicsit hátradőltem a szűk ülésben, mivel rohadtul magas vagyok a repüléshez.

Utálok repülni.

Én: IGEN.

Becsatoltam az övemet, de mielőtt még sóhajtottam volna egyet, újra jelzett a telefonom.

Anya: APA VELED MENT, VAGY CSAK KITETT AZ AJTÓNÁL?

A zsebembe nyúltam, máris kellett egy savlekötő. Bedobtam kettőt, és nem válaszoltam anyám kérdésére (mert semmi jó nem származott volna a válaszból: *Csak kitett az ajtónál, mert drága lett volna a parkolás*), ezért csak ennyit írtam:

Én: MARIE NAGYI ÜDVÖZLETÉT KÜLDI.

Tudtam, hogy ezzel vége lesz az üzengetésnek.

Anyám és a nagymamám régen közel álltak egymáshoz, de miután a szüleim elváltak, ez megváltozott. Anyám úgy emlegette őt, hogy „az a vén boszorkány”, Marie nagyit pedig csak annyit mondott anyámra, hogy „az a nőszemély”.

Érett felnőttek, ugye?

Az ülés háttámlájának támasztottam a fejem, és próbáltam feldolgozni a tényt, hogy vége a nyárnak. Mintha csak pár napja lett volna, amikor alig vártam, hogy Alaszkába repüljek, és apám családjával töltssem a nyarat, most pedig itt vagyok, és magam mögött hagyom őket (és Grace-t). Vissza-repülök az életembe, anyámhoz és az új barátjához.

Túl öreg vagyok az ilyen elcsesztett honvágáshoz, főleg, hogy a gép még fel sem szállt.

Tompa fájdalom nyilallt a bordáim közé, amikor elképzeltem Grace-t, és esküszöm, még mindig fel tudom idézni a gyümölcsös hajhab illatát, amit használ. Az agyam akaratlannul is olyan képekkel volt tele, amelyeken Grace-t látom nyáron, mosolyogva, ezért inkább összeszorítottam a fogamat.

A rohadt életbe!

Visszacúsztattam a telefont a zsebembe, pedig semmi másra nem vágytam jobban, mint végtelen üzeneteket írogatni neki.

De nincs értelme Grace-nek üzeni. Soha többé. Mert a kapcsolatok nap mint nap kudarcra vannak ítélve, még akkor is, amikor együtt élünk valakivel, *és kész*. A távkapcsolat pedig? Az egy vicc.

Az egyetlen jó dolog, ami miatt érdemes kapcsolatban maradni Grace-szel, az, hogy talán végre elég depressziós leszek ahhoz, hogy elkezdjek dalokat írni, vagy kacérkodjak az ivással.

Elmenni – nem is, elrepülni –, ez tűnt a legjobb megoldásnak.

Az egyik légiutas-kísérő belekezdett a biztonsági ellenőrzésbe, én pedig a Folyosófelügyelőre pillantottam. Vonzó

volt, de a fogsabályzó és a kócos haj nem tett jót neki. Még mindig keresztbe fonva tartotta a karját, és olyan figyelmesen hallgatott, hogy arra számítottam, elővesz egy füzetet, és jegyzetelni kezd.

Igen, eljött az idő, hogy szórakozzak vele.

Az, hogy a beszálláskor szívattam őt a sorban, néhány percre elterelte a figyelmemet Grace-ről, talán ezért kaptam vissza, hogy most meg mellém került ez a két lábon járó feszültség. Egész nyáron jó voltam, lehet, hogy a karma tudja, hogy jól jönne egy kis figyelemelterelés.

Lehet, hogy a karma egy szemüveges lány.

HARMADIK FEJEZET

BAILEY

– Szerinted mennyit fizetnek neki?

– Pst! – Próbáltam elhallgattatni Mr. Semmit, hogy halljam a légiutas-kísérő vészhelyzetről szóló bemutatóját.

– Ugyan már! Ugye nem figyelsz oda rá?

Nem akartam ránézni.

– Kérlek, maradj csendben.

– Mindenki tudja, hogy ha ez a szar lezuhan, mind meghalunk. – Mélynek és rekedtnek tűnt a hangja, ahogy morgott: – Végigcsinálják ezeket a mozdulatokat, hogy megnyugtassák az utasokat, de igazság szerint ha lezuhan a gép, a testünk szétfröccsen.

– Te jó ég!

Ekkor már ránéztem, mert valami komoly baj lehet Mr. Semmivel.

– Neked meg mi bajod?

Megvonta a vállát.

– Nincs semmi bajom, csak realista vagyok. Olyannak látom a dolgokat, amilyenek valójában. Te viszont... Te való-

színiüleg beveszed ezt a szart. Gondolom, azt hiszed, hogy ha a gép ötezer mérföld per óra sebességgel az óceánba csapódik, az a felfújható ülés megmenti a seggedet, igaz?

Megigazítottam a szemüvegemet az orromon, és azt kívántam, bárcsak ne beszélne többet a zuhanásról. Nem féltem, de bevallom, sosem értettem, hogy egy repülőhöz hasonló nehéz gép hogyan maradhat a levegőben.

– Lehet.

Lassan megrázta a fejét, mintha én lennék a világ legnagyobb hülyéje.

– Ó, istenem, de cuki vagy. Mint egy édes kisgyerek, aki mindent elhisz, amit az anyukája mond neki.

– *Nem vagyok cuki.*

– De igenis az vagy.

Miért nem egy érett üzletember vagy az előttem ülő Napellenzős Sapkás Pasas mellé kerültem, aki már alszik is? A francba, még a valahol hátul üvöltő csecsemő is jobb útitárs lenne!

– Nem, nem vagyok az – mondtam, bosszúsán, amiért ez most durcásan hangzik, de képtelen voltam megállni. Ez a fickó tényleg bosszantott. – Azért, mert sokkoló dolgokat mondasz, hogy ez a gép lezuhanhat, még nem leszel okosabb vagy realistább, mint én.

– Ja, tényleg? – Kicsit megfordult a székében, így szembe került velem, és a kézipoggyásomra mutatott. – Fogadok, hogy minden folyadékot betettél egy zacskóba, mielőtt a biztonsági ellenőrzéshez értél, ugye?

– Hm, ez a törvény – mondtam, mert nem akartam, hogy nagyon menőnek képzelje magát –, szóval, ez nem jelent semmit.

– Ez nem törvény, ez csak egy hülye szabály, ami lófaszt sem fog segíteni abban, hogy megússzunk egy terrortámadást.

– Ezek szerint te nem tartod be a szabályt?

– Nem.

Baromság – gondoltam. Kizárt, hogy ez a srác – egy kiskorú, mint én – semmibe veszi a légitársaság előírásait. Beszél itt baromságokat.

Próbáltam humorosan felfogni.

– Akkor te hogyan szállítod a folyadékokat? – kérdeztem.

– Ahogy akarom. – Megvonta a vállát, és teljesen higgadtan hazudott, én pedig irigyeltem a magabiztosságát. Még ha a srác megrögzött hazudozó is, azt kívántam, bárcsak én is ilyen magabiztosan tudnám magam előadni.

– Néha a kézipoggyászomba teszem, ha van, néha a feladott táskámba pakolom a teljes méretű flakonokat, ma pedig még egy sampont is dugtam a zsebembe, csak a móka kedvéért.

– Nem dugtál – mondtam, mert képtelen voltam elengedni a témát.

Erre előhúzott egy kis flakon sampont a nadrágzsebéből.

– De igen.

– Ne már. – Legnagyobb meglepetésemre nevetés tört elő belőlem. A szám elé kaptam a kezem, gyorsan eltakartam minden bizonyítékot, ami arra utal, hogy Mr. Semmi akár kicsit is humoros.

– Miért csinálsz ilyeneket?

Az az átkozott kíváncsiságom!

– Mert jó érzés tudni, hogy túljárok az eszükön.

– *Pontosan* kiknek az eszén jársz túl? – kérdezem, miközben egyszerre mulattatott és bosszantott az egész. – A biztonsági embereken? A terroristákn? Az utasokén?

– Igen.

Bosszús pillantást vetettem rá, kivettem a könyvemet a táskámból, és őszintén reméltem, hogy érti a célzást, és nem akar tovább velem beszélgetni. A felszállásig működött is, de amint a levegőben voltunk, felém fordult, és így szólt:

– Szóval.

Az ölembe fordítottam a könyvemet.

– Figyelj, nem muszáj ám beszélgetnünk.

– De még nem kapcsolhatom be a telefonomat, úgyhogy unatkozom.

– Aludhatnál.

– Inkább beszélgetnék. – Összeszorított szájú mosollyal nyomatékosította, hogy mindent megtesz, csak hogy idegesítsen. – Szóval, mikor váltak el a szüleid?

Egy pillanatig nem kaptam levegőt, de aztán összeszedtem magam. *Honnan tudja, hogy külön élnek?*

És miért fáj még mindig a gyomrom a megváltoztathatatlan „válás” szó hallatán?

A kivágott piros szívre pillantottam a könyvborítón.

– Miből gondolod, hogy elváltak a szüeim?

– Ugyan már, Szemüveg, ez alap – mondta, és közben a karján dobolt az ujjával. – Csak azok a gyerekek repülnek egyedül, akiknek a szülei külön élnek. Elrepülsz ahhoz a szülőhöz, akivel nem élsz együtt, aztán hazarepülsz a látogatásról, aztán elrepülsz annak a szülőnek a szüleihez, akivel már nem élsz együtt...

Nyeltem egyet, és megdörzsöltem a szemöldökömet. Legszívesebben megmondtam volna neki, hogy fogja be, annyira nem tetszett a kép, amit lefestett. Én is amolyan „elvált szülők gyermeke” leszek, aki törzsutasmérföldeket gyűjt, és emlékszik a légiutas-kísérők keresztnevére? Eddig egyszer sem jutott eszembe, hogy ezt a szomorú, magányos repülést többször is végig kell majd csinálnom, miután lezárul ez az egész. Még mindig nehezemre esett erről beszélni, ki sem akartam ejteni a v betűs szót a szüleimmel kapcsolatban. Főleg nem Mr. Semmi előtt.

– Ez azt jelenti, hogy a tieid...? Elváltak?

Ekkor jelentősegteljesen a szemembe nézett, olyan pillanattal, ami szinte felért egy beszélgetéssel. Ahogy egymásra néztünk, arra gondoltam, talán mégsem akkora barom. Aztán amikor elkapta a tekintetét, visszatért az okoskodáshoz.

– Ó, igen. Hat hónapja váltak el hivatalosan, és azóta ez a harmadik alkalom, hogy egyedül repülök.

Nem akartam az elvált szülők gyerekeinek klubjába tartozni, még a létezéséről sem akartam tudni. Azt kívántam, hogy az életem újra normális legyen, nem pedig valami szürreál változat, amiben egyedül ülök a tízórás repülőúton, egy cinikus tini válásszakértő mellett, miközben akár otthon is lehetnék, a saját szobámban.

– Még mindig tagadod, mi? – Úgy nézett rám, mintha tényleg egy cuki, naiv gyerek *lennék*. – Erre emlékszem – tette hozzá. – Azt hiszed, ha nem azonosulsz az új szerepeddel, akkor nem is érvényes rád. Mintha elég lenne összecsapni a sarkadat, és azt mondani, hogy *nincs is jobb hely az otthonnál*, és máris kicseleznéd az univerzumot, hogy ne vegye

észre a változást, és visszaterelje az életedet a normális kerékvágásba, igaz?

Forró lüktetést éreztem gyomortájékon, amikor ezt mondta, mert tökéletesen leírta az érzéseimet. Megköszörültem a torkomat.

– Semmit sem tudsz rólam. Biztos szívás elvált szülők gyerekének lenni, és őszintén sajnálom. Most pedig olvashatom a könyvemet?

Megvonta a vállát.

– Nem fogom megakadályozni – mondta.

Elkezdtem olvasni, de nem igazán sikerült belefeledkez-nem, pedig reméltem, mert folyton oldalra pillantottam, hogy megbizonyosodjak róla, nem készül-e újból beszélgetést kezdeményezni. Tudtam, hogy előbb-utóbb bekövetkezik majd – nem vagyok olyan szerencsés, hogy békén hagyjon –, ezért nem is tudtam koncentrálni.

Főleg, amikor egyenes háttal ült a székében, ugrásra készen, és mindkét hüvelykujjával úgy kopogott a karfán, mintha nehezeére esne nyugton ülni.

A könyv sorait olvastam, ami jó volt ugyan, de egyértelműen nem elég jó ahhoz, hogy elfelejtsem Mr. Semmit, és a leszállás után rám váró, „új” életet. Annyira igyekeztem figyelni az olvasottakra, hogy meglepetésemben levegőt is alig kaptam, amikor a légiutas-kísérő megállt a folyosónál, és megkérdezte, kérek-e valamit inni.

– Mit hozhatok, drágám?

– Ó. Kaphatnék egy sima és egy diétás kólát fele-fele arányban összekeverve, ugyanabban a pohárban? Jég nélkül, ha lehet.

Érzékelttem, hogy Mr. Semmi felém fordítja a fejét.

A stewardess ingerültnek tűnt, mintha nevetséges lenne, hogy egy gyerek ilyesmit kér tőle.

– Vagy az egyiket, vagy a másikat kérheted csak. Kétfélét nem lehet egyszerre.

– Én, ööö, igazából nem kétfélét kérek. – Elővettem a legudvariasabb mosolyomat, amit csak tudtam. – Poharakba tölti az üdítőt az utasoknak, de nem az egész dobozt adja át. Így a megmaradt fél adag nem megy veszendőbe. Azt kérem, hogy két maradékból töltsön a poharamba. Ez is ugyanannyi folyadék lesz, csak két összetevőből áll.

Mr. Semmire pillantottam, aki mosolygott, és feszülten figyelt. A szeme úgy csillogott, mintha a kedvenc tévéműsorát nézné, és láttam rajta, hogy ezernyi cinikus megjegyzést tart magában.

A légiutas-kísérő végül odaadta a fele-fele üdítőmet, én pedig megköszöntem neki. Látszott rajta, hogy nem vagyok szívesen látott vendég. Belekortyoltam, és éppen nyeltem, amikor Mr. Semmi megszólalt:

– Most már értem. Te egy ilyen kekeckedő csaj vagy.

– Micsoda? Hogy érted ezt?

– Kekeckedő. – Úgy nézett, mintha teljesen kiismert volna engem, mintha megoldotta volna a rejtvényt. – Olyan lány, aki mindig problémázik valamin. Egy italt akarsz, de két különböző fajtából kikeverve. És jég nélkül.

– Mert így szeretem. – Mindent megtettem, hogy lazának tűnjön, amit mondok, és ne védekezésnek, miközben ő folytatta az okfejtését.

– Persze. – Keresztbe fonta a karját a mellkasán. – De az akadékoskodás a te módszered.

– Nem, ez nem igaz – mondtam egy kicsit túl hangosan, mivel kezdtem elveszíteni a türelmemet.

– Dehogynem igaz. Egy órával a felszállás előtt már ott toporogsz a beszállásra várók sorának legelején, mert mindenáron ablak mellé akarsz ülni. Nagyon alaposan megfigyeled a környezetet. Fogadok, hogy amikor később kiosztják a vacsorát, a tiéd egy kicsit más lesz, mint a többieké, igaz? – Pislogtam, és nem akartam válaszolni, ő pedig elvigyorgott. – Igazam van, látom az arcodon. Vegetáriánus?

Sóhajtottam, és egy időgépet kívántam magamnak, hogy visszamehessek, és *ne álljak le* Mr. Semmivel vitatkozni a biztonsági sorban.

– Vegetáriánus ételt kértem, igen.

Mióta találkoztunk, először tűnt őszintén boldognak, és azt mondta:

– *Persze* hogy vegetáriánus vagy!

– Nem vagyok vegetáriánus – mondtam, a kelleténél jobban belelovallva magam, hogy tévedett.

Leeresztette a sötét szemöldökét.

– Akkor miért rendeltél vegetáriánus ételt?

A fülem mögé tűrtem a hajamat, felemeltem az államot, és azt mondtam:

– Mert a repülőgépen kínált húst gyanúsnak találok.

Ezzel kiérdemeltem egy újabb arrogáns félmosolyt.

– Na látod, problémázós vagy.

– Pszt. – Felemeltem a könyvemet, és megpróbáltam olvasni, de csak két mondatot fogtam fel, mert Mr. Semmi kizökkentett: – Akarod tudni, hogy végződik?

– Mi?

– A könyved.

Rápillantottam a szemüvegem mögül.

– Te ezt *olvastad*?

Megvonta a vállát.

– Alapvetően igen.

Legszívesebben rávágtam volna, hogy nem hiszem el, de végül csak annyit mondtam:

– Ezt meg hogy értsem?

Az üdítőt kavargatta a poharában.

– Elolvastam az összefoglalót, aztán az utolsó három fejezetet.

Hát persze hogy olvastad.

– De hát miért? – kérdeztem bosszankodva.

A szájához emelte a poharat.

– Tudni akartam, hogy az alkoholista fickó meghal-e a végén, és miután megtudtam a választ, nem akartam tovább olvasni.

– Ó, Jézusom.

Komolyan nem tudtam, honnan van Mr. Semminek ennyi bátorsága, de pokolian idegesítő volt. Olyan, mint az örült tündér álomlány szöges ellentéte egy filmben. Őt nem arra használta az író, hogy egy karaktert kibillentsen a komfortzónájából, hanem mintha az univerzum az én bosszantásomra küldte volna, hogy tovább fokozza a rosszkedvemet.

– Miért rontod el az élményt? Ez miféle szokás?

– Mi? Én nem mondtam neked semmit.

– De igen, mondtál. – Belekortyoltam az üdítőmbe, és rettenetesen dühített, hogy elspoilerezte a könyvet. – Ha nem halt volna meg, akkor tovább olvastad volna.

– Honnan tudod? Az is lehet, hogy szeretem a halált, és nem akartam happy enddel végződő könyvet olvasni.

– Ez igazából nem lepne meg – feleltem, és teljesen komolyan is gondoltam. Ha valaki biztosan örömét leli a szomorúan végződő könyvekben, az Mr. Semmi. Úgy tűnt, szeret az árral szemben úszni.

– Olvass csak tovább – mondta, és állával a könyvem felé biccentett.

– Olvasok is – morogtam.

Néhány percre úgy tettem, mintha olvasnék, de közben belül forrongtam Mr. Semmi miatt. Ő volt a hab az elcseszett életem tortájának tetején, és abszurd módon pont azon a repülőn kellett őt megismernem, amelyen a nem kívánt új életem felé tartottam.

Megörültem, amikor felállt, hogy kimenjen a mosdóba. Feltettem a fejhallgatómat, hogy mire visszajön, már ne halljam a nevetséges megjegyzéseit.

Zseniális.

Visszatért, és úgy tűnt, elmerül a telefonjában, így végre tudtam néhány órát csendben olvasni, mielőtt az utaskísérők felszolgálták a vacsorát. A „megjött a zöldséges lasagne” mondatra riadtam.

Lekaptam a fejemről a fejhallgatót, elfordultam tőle, felnéztem, és elvettem a tálcát az stewardessztől.

– Köszönöm.

Vártam egy fanyalgó megjegyzést a tőlem balra ülőtől, és amikor nem jött, belekóstoltam a lasagnéba, és ránéztem. SMS-t írt, csak a telefonjára figyelt, és a kontaktképből megállapítottam, hogy a barátnőjének ír.

Nem tudtam elképzelni, hogy bárki is randizni akarna velem. Bár viszonylag vonzó, csak úgy áradt belőle a cinizmus. Amitől egyre kíváncsibb lettem a lányra. Milyen az a lány, aki szereti Mr. Semmit? Csinos volt – már amennyire meg tudtam állapítani –, de az ízlése egyértelműen hagyott némi kívánnivalót maga után.

Mielőtt meggondoltam volna magam, feltettem a kérdést:

– Alaszkában él?

Felnézett a telefonjából, és összeráncolta a szemöldökét.

– Ki?

A villámmal a képernyőre mutattam.

– A barátnőd.

Oldalra sandított, és a tálcáján lévő étel mellé tette a telefonját.

– Ha tudni akarod, Miss Kíváncsi, igen. Fairbanksi lány.

– Értem. – Megsajnáltam (de csak egy kicsit), mert mindig szar érzés hátrahagyni valakit, akit szeretünk.

– De nem a barátnőm. – Belevágott a csirkébe, beleharapott, és felnyögött, és közben végig a szemembe nézett, mint valami szociopata. – Atyaég, ez a *gyanús* hús annyira finom!

Sóhajtottam, ő pedig elégedetten vigyorgott.

– Nebraskában élek, és a nyarat Alaszkában töltöttem az unokatestvéreimnél. Sokat lógtam ezzel a lánnyal, de nem igazán vagyok oda a távkapcsolatokért.

Nyeltem egyet, és elképzelttem, ahogy smárolás közben a lány fél arcát eltünteti.

– Ő tudja ezt?

Megvonta a vállát.

– Tudni fogja.

Micsoda bunkó. Szegény lány valószínűleg egész úton hazafelé sírt, összetört, hogy elmege, ő meg egy vállrándítással elintézi, és közli, hogy „majd tudni fogja”. Ettem még egy falatot, de nem tudtam megállni, hogy ne mondjam ki:

– Azért elmondod neki?

Erre az egyik sötét szemöldökét felhúzta.

– Mi az, te aggódsz érte, vagy mi?

Most én vontam meg a vállam, bár legszívesebben a fairbanksi lány nevében is kiadtam volna a dühömet.

– Szerintem szemétség lenne, ha hitegetnéd.

– Persze. – Felkapta az üdítőjét, és nagyot kortyolt belőle.

– *Té* mit tennél?

Megtöröltem a számát a szalvétámmal.

– Hát, biztosan jellemes lennék. Megmondanám neki...

– Azt mondtad, *jellemes?* – Úgy vigyorgott, mintha vicceset mondtam volna, és visszatette a poharát a tálcára. – Ki használ ilyen szavakat? Úgy értem, a nagymamám valószínűleg igen, de olyanok biztosan nem, akik még nem töltötték be a...

– Felejtsd el – szakítottam félbe, és magam is meglepődtem, hogy az iránta érzett utálatom egyre csak fokozódik.

– Ugyan már! Kérlek, folytasd! – Visszafogta a mosolyát, de a szeme még mindig csillogott. – Sajnálom.

– Nem, nem sajnálok.

– De igen, esküszöm. Kérlek, mondd el, mit tennél. Tényleg érdekel.

– Nem.

– Légyszi!

Megdörzsöltem a tarkómat.

– Rendben. Elmondanám neki, amit említettél. Hogy nem akarsz távkapcsolatot. De elég szépen mondanám, hogy még mindig barátok maradjunk. Elvégre valószínűleg egyszer majd megint visszamész az unokatestvéreidhez, nem igaz?

– Persze – mondta, majd hátradőlt, hogy benyúljon a farmerzsebébe, és elővegye a... *savlekötőt*? *Az ott savlekötő?* Mi van, mint valami hatvanéves nagypapa? És még ő gúnyolódott velem, hogy „öregnek” tűnök.

Bedobott egy szemet a szájába.

– Szóval, nem lenne jobb, ha barátok lehetnétek, amikor Fairbanksbe repülsz, ahelyett, hogy te lennél a bunkó, aki összetörte a szívét? – kérdeztem.

Mosolyra húzta a száját – csak az egyik oldalon –, és hunyorgott. Egy hosszú pillanatig bámult rám, rágta a savlekötő tablettát, majd azt mondta:

– Nincs barátság fiúk és lányok között.

Úgy mondta, mintha egy végleges, vitathatatlan tényt közölné.

Pedig nem az. Vannak fiú barátaim (úgymond), és rengeteg lányt ismerek, akiknek szintén vannak. Kíváncsi voltam, csak azért mondja-e, mert olyan ember, aki szeret mindig vitatkozni.

– De igen, létezik – mondtam, hunyorogva, és vártam, hogy vitatkozni kezdjen.

– Nem – felelte. Mintha ez tudományos tény lenne, nem pedig a saját elavult véleménye.

– De igenis, létezik – erősködtem, és a szalvétámat az ízetlen lasagne tetejére tettem. Nem akartam beletörődni ebbe a röhejes kijelentésbe. – Vannak fiú barátaim.

Megrázta a fejét.

– Biztosan nincsenek.

– De igen, vannak – mondtam védekezőn, összeszorított fogakkal. Mégis ki ő, hogy úgy tegyen, mintha tudná, milyen barátaim vannak? Megköszörültem a torkomat, és hozzátettem: – Igazából sokan.

– Nem is. – Újabb falatot harapott a csirkéjéből, kivárta, amíg megrágja és lenyeli, majd nyugodtan hozzátette: – Vannak haverjaid, akiket ismersz. Valószínűleg kedvesek veled. De soha nem lesznek az igazi barátaid. Pont. Ez lehetetlen.

Fél pillanatig emésztettem, amit mondott, majd így szóltam:

– Oké, egy ezredmásodpercig sem értek veled egyet, és még csak bele sem merek gondolni, miért mondasz ilyeneket, de hogy hihetsz egy ilyen totális képtelenségben?

– Először egy filmben hallottam. Láttad már a *Harry és Sally* című filmet?

– Nem – feleltem, de élénken emlékeztem arra, amikor a szüleim DVD-n megnézték. Apám imádta, de eszembe jutott, hogy anyám szerint unalmas volt, és egy kicsit túl „beszélgetős”, bármit is jelentsen ez.

– Anyukám imádta ezt a filmet – mondta, és úgy nézett ki, mintha ő is az emlékei közt kutakodna. – Szóval, gyerek-

ként kénytelen voltam legalább százszor megnézni vele. A filmben szereplő csávó – Harry – azt mondja, hogy férfi és nő között nem létezik barátság. Ez nagyon megragadt bennem, mert teljesen igaza van.

– Nem, ő...

– Vegyünk például téged – folytatta, mintha meg sem szólaltam volna. – Viszonylag vonzó emberi nőstény vagy, így biológiai értelemben felkelted az emberhímek érdeklődését. Ha egyedülálló, akik veled lógnak, akkor valójában csak le akarnak veled feküdni.

– Édes istenem! – mondtam enyhe meglepettséggel, amiért „viszonylag vonzónak” titulált, miközben úgy tűnt, a létezésem is irritálja. De fel is háborodtam a szavai abszurditásán. – Rohadtul tévedsz. Nem minden pasi Neander-völgyi.

– Nem, én is az vagyok, hidd el, jobban tudom. – Lehal-kította a hangját, és hozzátette: – Képzeld, gondolatban már többször is levetkőztettem minden vonzó nőt ezen a gépen, pedig még nagyon messze vagyunk a leszállástól.

– Szent ég! – Tátva maradt a szám, és nem bírtam rávenni magam, hogy becsukjam. Komolyan ennyire perverz? Továbbá: a pasik tényleg ezt csinálják?

– És mielőtt azt mondanád, *de a barátom, Jeff boldog párkapcsolatban él, és állandóan együtt lógnak* – okoskodott tovább, miközben levette a tálcájáról a szívószál csomagolását, és apró háromszöggé hajtogatta –, tudd, hogy a kis Jeffy lassan le fogja építeni a barátságotokat, mert a barátnője kiakad, ha nem teszi. A csaj nem fogja érteni, hogy miért van szüksége rád, ha egyszer ott van neki ő. És az igazat megvallva, Jeffnek valószínűleg még tetszel is, tehát vagy rád moz-

dul, és ezzel mindent elszúr, vagy eltesz a fantáziaképek közé, amelyeket maszturbálásakor idéz fel, de hű marad a csajához. Akárhogy is, ez mindig ott lesz, és ellehetetleníti a barátságot.

A szám még mindig tátva, mintha azt vallotta volna be, hogy megölte a szüleit. Bámultam az önelégült vigyorát, és nem tudtam elképzelni sem, hogy *valaha is* lehetett barátnöje.

– De a lényeg, hogy úgysem számít egyik sem – folytatta magabiztosan. A tálcára dobta a papírt. – A kapcsolatok kudarcra vannak ítélve. Nagyobb az esélye annak, hogy halálos betegséget diagnosztizálnak nálad, mint annak, hogy életed szerelmével boldogan élsz, amíg meg nem halsz.

– Lehet, hogy te vagy a legnagyobb cinikus, akivel valaha találkoztam – mondtam. Utáltam, hogy részben igazat adok neki a kapcsolatok kudarcra ítéltségének törvényszerűségéről.

– Én realista vagyok – magyarázta tárgyilagosan a tálcám felé mutatva. – Megegszed a fokhagymás bagettet?

– Elveheted – motyogtam, és imádkoztam, hogy egy jó kis szembeszél kicsit gyorsabban repítsen minket Nebraska felé.

Alig vártam, hogy vége legyen a repülésnek, és soha többé ne is lássam Mr. Semmit.